

CARLES HAC MOR

Tot –qualsevol cosa– pot ser poesia. La poètica (o conjunt de principis i regles) més bona fóra no tenir-ne cap, o, menys utòpicament, la que permetés d’anar enderrocant normes i conceptes, d’anar conquerint llibertat en escriure (vaig patir la malaltia d’un teoricisme literari i polític). La meua poesia es desenvolupa d’acord amb els preceptes que per si mateixa va construir a fi de poder-los destruir.

Tota poètica és un ajut per caminar i, paradoxalment, un perill d’aturament, de dogmatisme i d’inèrcia. La poètica, doncs, entesa com un camí, singular en cada individu, que hom ha d’anar fent, a cegues, sense nord. Això amb el benentès que cal allunyar-se de les poètiques establertes, car priven la llibertat individual d’escriure a lloure. El primer lector meu sóc jo mateix; escric per a mi, i tots els altres lectors no els tinc en compte. Ara bé, publicar m’és important perquè d’alguna manera equival a dialogar amb altri.

Una poètica no té per què aparèixer explícita i sistematitzada; pot ser difusa, dispersa i plena de contradiccions; pot existir a nivell d’intuïció i prou, sense formulacions ni raonaments. Altrament, en qualsevol poema hi ha una poètica implícita, i qualsevol formulació teòrica pot esdevenir un poema.

El llenguatge crea llenguatge; és el llenguatge el que diu coses. Quan no volem dir res és quan en diem més, de coses; i no es tracta pas de no voler dir res, sinó de resoldre el problema de la voluntat, ja sigui de dir, ja sigui de no dir. M’interessa la no-intenció. La perfecció és feixista. Les suposades intel·ligibilitat o inintel·ligibilitat dels poemes són un aspecte molt secundari d’aquests, per tal com tot –des d’una frase incoherent fins a una pedra– és sempre intel·ligible.

Els mestres, una vegada ho han esdevingut, ho deixen de ser. Al cap i a la fi, no hi ha més mestre que un mateix, mal que tot sovint hom necessiti d’altres mestres per anar-los defenestrant. El bon colofó consisteix a defenestrar-se un mateix, a eliminar el jo.

Vesta de processó

Verdes de mena,
en sé d'un que en surt d'esma.
Neutre el cos, canten.
Baixada de l'esquerra.
I no hi ha pas neu a muntanya.
Vine'm a veure.
Helicòpters que suren.
Sofà d'uns barris.
Feu les pràctiques dures.
Entomar-la sabent-la.

Elegia de l'evidència

Gosa la gossa.
De l'enciam, la clova?
Té cataractes.
Que no n'hi ha, de paisatge?
Bufandes i estoles.
Més que no noble
rus. Deute amortitzable,
palimpsest fòssil.
Les obres premiades
romandran menyspreades.